

Arrest

nr. 209 179 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. VAN DER MOEREN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 december 2015.

1.2. Op 19 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd een tweede keer gehoord op het CGVS op 6 februari 2018 van 09.00 uur tot 11.52 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat meester D. W. V. (loco meester J. T.) was aanwezig gedurende het hele gehoor.

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Sheraza, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Uw vader werd gedood door de taliban toen u ongeveer 12 was. U bent ongeschoold en werkte als landbouwer. U volgde lessen in de moskee, waar moellah F. R. u sloeg als u uw les niet kende. Uw moeder diende om deze reden een klacht in tegen moellah F. R. in het districtshuis, waarop de moellah gearresteerd werd maar uiteindelijk weer vrijgelaten werd na tussenkomst van de dorpsouderen. F. R. zei u dat u een informant was net als uw vader. Op een nacht werd u ontvoerd door studenten die door moellah F. R. gestuurd waren. U werd meegenomen naar een kelder waar nog mensen aanwezig waren en waar u preken aanhoorde en waar men u leerde wapens te gebruiken. Nadat u zo 15 dagen vastgehouden werd, werd u meegenomen. Men had u verteld dat u naar Sangar Khel zou gaan, maar in feite reisde u verder dan dat. U werd naar een plaats gebracht en er werd verteld dat u daar moest wachten. Uiteindelijk begon iedereen weg te gaan van die plaats. U wandelde, zwom de rivier over, ging mee met een auto geladen met hout en bereikte uiteindelijk Charasiab en ging vervolgens naar Musayi, waar u onderdak kreeg van uw verre verwant W.. U contacteerde uw moeder die de volgende dag kwam en u liet verstaan dat iedereen dacht dat u vrijwillig was meegegaan met de taliban. Personen van de autoriteiten doorzochten uw huis. Na enkele dagen verliet u Afghanistan met de hulp van de oom van uw moeder G. A..

U verliet Afghanistan rond 15 oktober 2015 en reisde naar België, waar u een asielaanvraag indiende op 15 december 2015.

In het kader van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een taskara (origineel), een trouwcertificaat (kopie), een bevestigingsbrief (kopie) en zeven foto's (kopieën).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

U stelt dat u problemen had met moellah F. R. en dat u door de taliban ontvoerd werd. Uw verklaringen zijn echter dermate vaag en ongeloofwaardig dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde gebeurtenissen.

Ten eerste moet er ernstig getwijfeld worden aan het kader waartegen uw problemen met moellah F. R. en de taliban zich afspeelden. U vertelt dat deze moellah les aan u gaf in de moskee en dat hij u regelmatig brutaal sloeg als u uw lessen niet leerde (CGVS 1, pp. 12,13; CGVS 2, pp. 13, 15). U geeft aan dat u geen tijd had om uw lessen te herhalen thuis omdat u zorg moest dragen voor het vee en de velden (CGVS 2, p. 14). Gevraagd naar de reden waarom u naar de moskee bleef gaan als de moellah u sloeg, zegt u dat moellah F. R. andere studenten stuurde om te zeggen dat u naar de moskee moest gaan als u niet ging (CGVS 2, p. 15). Uw voorstelling dat de moellah u, een eenentwintigjarige landbouwer, een vader van drie kinderen en de enige kostwinner van het gezin, kon dwingen om tegen zijn wil les bij hem te volgen is uiterst bevreemdend. Gepeild naar de reden dat moellah F. R. u in zijn les wilde, zegt u dat hij u zei dat het de wens van uw vader was (CGVS 2, p. 15). Het is eigenaardig dat moellah F. R. de wens van uw vader zou willen vervullen, gezien u aangaf dat moellah F. R. samen heult met de taliban (CGVS 2, p. 15) en gezien u zegt dat uw vader door de taliban vermoord werd (CGVS 1, p. 6). U zegt zelfs dat moellah F. R. degene is door wie uw vader gedood werd (CGVS 2, p. 18). Om toelichting gevraagd bij deze uitspraak, meent u dat uw vader gedood werd door de taliban en dat F. R. ook voor de taliban werkt (CGVS 2, p. 18). Het is dan ook een raadsel waarom net deze moellah de wens van uw vader zou willen vervullen. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat de moellah niet zei dat hij uw vader doodde en dat hij er niet over sprak met u (CGVS 2, p. 15). Dit biedt geenszins een verklaring voor vastgestelde eigenaardige situatie. Dat u een dubieuze reden aanreikt waarom moellah F. R. zoveel moeite zou doen om een volwassen man die zijn lessen niet leerde als u naar zijn lessen te laten komen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kunnen er ook bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen over de reactie van uw moeder nadat moellah F. R. u ernstig geslagen had en bij de bevestigingsbrief die u voorlegt.

U meent dat uw moeder een klacht indiende tegen de moellah in het districtshuis (CGVS 2, p. 14). Gepeild om welke reden uw moeder geen hulp zocht bij de dorpsouderen, meent u dat de ouderen en iedereen in het dorp doet wat de moellah zegt (CGVS 2, p. 14). In dat opzicht is het wel erg straf dat de bevestigingsbrief waarin staat dat u het land verliet om veiligheidsredenen ondertekend is door de malik en de dorpsouderen (CGVS 2, p. 12). Dat uw moeder deze brief bij de dorpsouderen wist te bekomen nadat u het land ontvluchtte en na uw problemen met moellah F. R. is eigenaardig in het licht van uw eerdere verklaringen dat iedereen in het dorp doet wat F. R. zegt (CGVS 1, p. 26). Deze vaststelling zit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op een helling.

Voorts dient aangestipt te worden dat uw verklaringen over de arrestatie van moellah F. R. naar aanleiding van de klacht die u en uw moeder indienden tegen hem, wel erg vaag blijven. Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over de arrestatie van moellah F. R., zegt u dat u thuis was en dat u bang was om buiten te gaan (CGVS 2, p. 16). U zegt dat u niet weet hoe ze hem arresteerden en geeft aan dat u het niet zag (CGVS 2, p. 16). Gepeild of u het dan niet aan andere mensen vroeg, zegt u dat u bang was van de mensen en dat ze u ervan beschuldigden dat u achter de arrestatie van de moellah zat (CGVS 2, p. 16). Naar waar de moellah genomen werd toen hij gearresteerd werd, weet u niet en u kan slechts gokken dat de moellah misschien vier dagen gevangen zat (CGVS 2, p. 16). U kunt slechts zeggen dat de moellah door de autoriteiten gearresteerd werd, maar weet niet te preciseren of het door de politie of het leger dan wel door een andere groep gebeurde (CGVS 2, p. 16). De kans geboden om nog meer over de arrestatie te vertellen, zegt u dat u niet meer weet want dat u altijd bang was (CGVS 2, p. 16). Het is eigenaardig dat u niet meer informatie kunt geven over dit cruciaal element in uw asielrelaas. Indien waargebeurd, kan van iemand die klacht indiende tegen een persoon verwacht worden dat deze op de hoogte is over hoe de arrestatie van deze persoon verliep. Eens te meer gezien dit nieuws zich in een dorpscontext als een lopend vuurtje verspreid zal hebben. Bovendien mag het in de Afghaanse context niet alleen sterk verbazen dat een fysiek optreden van een moellah tegen een ongehoorzame leerling als een strafbaar feit gezien wordt, maar ook dat de overheidsdiensten gezien de gewapende strijd waarin ze verwickeld zijn tijd en moeite zouden investeren in het opvolgen van een dergelijke klacht, laat staan dat ze zouden overgaan tot de arrestatie van deze invloedrijke religieuze figuur. Daarnaast moet na grondige analyse van uw verklaringen, besloten worden dat het niet aannemelijk is dat u daadwerkelijk met geweld door de taliban gerekruteerd werd.

Er werd vastgesteld dat het frappant is dat de taliban in u een geschikte kandidaat zagen om hun gelederen te vervoegen. U zegt dat u eerder al benaderd werd door de taliban en dat ze u vroegen om hen te vervoegen (CGVS 1, p. 24). U meent dat u excuses aanhaalde en dat u aangaf dat u voor uw vrouw, kinderen en moeder moest zorgen (CGVS 1, p. 24). U zegt dat u op een nacht meegenomen werd door enkele studenten (CGVS 1, p. 12). Zij brachten u naar een kelder waar ze u overleverden aan andere talibs. Onderweg meldden de studenten u dat u tegen de andere talibs moest zeggen dat u vrijwillig de taliban wilde vervoegen. Als u zou zeggen dat u met dwang naar het talibantrainingscentrum gebracht werd zouden ze u niet in leven laten (CGVS 1, p. 13). In de daaropvolgende vijftien dagen luisterde naar preken en leerde hoe u wapens moest gebruiken (CGVS 1, p. 13). Gevraagd waarom u precies werd uitgekozen om deze opleiding te volgen, zegt u dat u het niet exact weet, maar dat u denkt dat F. R. hen zei dat hij bang is van u en van u af wilt (CGVS 2, p. 17). Erop gewezen dat het vreemd is dat F. R. u zou willen trainen om bij de taliban te gaan als hij u een spion vindt, zegt u dat hij geen concreet bewijs had dat u een spion bent (CGVS 2, p. 17). Even later verduidelijkt u dat ze eraan twijfelden dat u een spion was en dat ze van u af wilden komen (CGVS 2, p. 18). Waarom F. R. van een mogelijke spion af wilde komen door hem in zijn organisatie in te lijven blijft evenwel onduidelijk. Uw bewering dat moellah F. R. u van spionage verdacht staat volkomen haaks op de bevreemdende toetredingsprocedure die u onderging. U verklaart immers dat de moellah niet alleen u niet vertrouwde maar ook dat hij zijn wantrouwen voor zijn collega talibs verborgen hield. U kreeg immers de instructie mee om u voor te doen als een vrijwillige rekrut (CGVS 1, p.13). Het is allerminst geloofwaardig dat F. R. als lid van de taliban zijn eigen organisatie zou ondermijnen door iemand die hij van spionage verdenkt als vrijwillige rekrut de taliban binnen te loodsen (CGVS 2, p. 17).

Er dient ook opgemerkt te worden dat uw beschrijving van de andere personen met wie u vastgehouden werd wel erg beknopt is. Gevraagd wie er nog aanwezig was, zegt u dat u er niemand kende (CGVS 1, p. 25). U zegt dat men witte en zwarte tulbanden droeg en dat de mensen lange baarden hadden (CGVS 1, p. 25). Gepeild of u dan niet met andere mensen sprak, meent u dat niemand er met elkaar sprak omdat iedereen dacht van de anderen dat ze de taliban zouden informeren (CGVS 1, p. 25).

Gezien uw voorstelling dat alle mannen als vrijwillige rekruten beschouwd werden en de talibs ze voldoende vertrouwden om hen zeer snel in de wapenkunde in te wijden kan er niet ingezien worden waarom de aanwezige lotgenoten niet met elkaar durfden praten (CGVS 1, pp. 12,13,25,26). Indien u werkelijk gedurende vijftien dagen samen met andere mensen doorbracht, kan verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over deze mensen.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat er ook wat vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de ontvoering van uw vader. Zo is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt aan te duiden wie precies achter zijn ontvoering en dood zat. U meent dat het de taliban waren (CGVS 1, p. 23). Gevraagd welke groep van de taliban, zegt u dat het de groepen in de madrassa waren (CGVS 1, p. 23). Verzocht om nog specifiek te zijn, meent u dat als u de specifieke persoon zou kennen dat u het dan zou zeggen (CGVS 1, p. 23). Bovendien is het eigenaardig dat u er niet in slaagt om te zeggen in welk seizoen uw vader ontvoerd werd (CGVS 1, p. 22). U meent dat u het niet weet en dat u erg jong was (CGVS 1, p. 23). Nochtans gaf u eerder aan dat u twaalf jaar was toen uw vader ontvoerd werd (CGVS 1, p. 22). Daarnaast is het ook opvallend dat u er niet van op de hoogte blijkt dat in de bevestigingsbrief van de ouderen staat dat uw vader ontvoerd werd door de taliban omdat hij geen ushr betaald had en ook andere orders niet gehoorzaamde. Specifiek gepeild naar de reden dat uw vader ontvoerd werd, zegt u dat de taliban had voorgesteld aan uw vader om informant te zijn, maar dat hij weigerde (CGVS 2, p. 12). Gevraagd naar nog andere redenen dat uw vader ontvoerd werd, zegt u dat de taliban uw vader misschien namen omdat hij weigerde hen te helpen (CGVS 2, p. 12). Ermee geconfronteerd dat in de brief ook staat dat de taliban uw vader meenamen omdat hij geen ushr betaalde, zegt u dat de malik misschien niet alles opschreef of bepaalde zaken wel vermeldde en andere niet (CGVS 2, p. 12). Het is opmerkelijk dat deze bevestigingsbrief een andere reden naar voren schuift waarom u vader ontvoerd zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat u uw problemen met de taliban niet aannemelijk gemaakt heeft. Hieruit volgt dat u ook uw vrees voor de autoriteiten niet aannemelijk wist te maken, gezien deze door u onmiddellijk gekoppeld werd aan uw problemen met de taliban (CGVS 1, pp. 13,14). Aangezien uw beweerde rekrutering niet geloofwaardig is, is het ook niet geloofwaardig dat de autoriteiten omwille van deze beweerde rekrutering zouden denken dat u vrijwillig bij de taliban ging.

Om voorgaande redenen dient geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er bijvoorbeeld actueel in Kabul geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2; CGVS 2, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk.

Ten eerste dient aangestipt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de man van uw zus, S. M., en de twee broers van uw vrouw, Mu. en B., die volgens u momenteel allen vermist zijn. In uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u nog dat uw zus H. Sh. in Kabul woont (Verklaring DVZ dd. 17 maart 2016). Bij het CGVS meent u dat uw zus en haar man S. M. vroeger in Kabul woonden maar dat S. M. momenteel vermist is na een gevecht en dat uw zus nu in Logar bij uw moeder woont (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 4). Ook van de broers van uw vrouw, Mu. en B. zegt u dat ze vermist zijn (CGVS 2, p. 6). U bevestigt dat S. M., Mu. en B. samen vermist werden (CGVS 2, p. 6). Uitgenodigd om zo volledig mogelijk te vertellen over het probleem dat ze hadden, meent u dat ze vee verkochten aan slagers en dat u denkt dat sommige slagers hun geld niet betaalden (CGVS 2, p. 8). U voegt er nog aan toe dat ze begonnen te vechten omdat ze hun geld niet betaalden en dat u denkt dat een van de slagers gedood werd in dit gevecht, waarna ze ontsnapten en vermist zijn (CGVS 2, p. 8). Hier stukt uw kennis. Ten eerste blijkt u al weinig op de hoogte over de handel van uw familieleden. Zo weet u niet waar ze hun vee kochten (CGVS 2, p. 8). Evenmin weet u of ze andere collega's hadden (CGVS 2, p. 8). Gevraagd naar waar ze het vee bewaarden, stelt u dat u denkt dat ze het vee kochten en meteen doorverkochten (CGVS 2, p. 8). Vervolgens gist u dat ze misschien wel een plaats hadden om hun vee te waren, om uiteindelijk toe te geven dat u het niet weet (CGVS 2, p. 8).

Vervolgens blijkt u ook allerm minst op de hoogte over de personen met wie u familieleden een conflict hadden. Gevraagd wie de slagers zijn met wie er een conflict was zegt u dat u enkel weet dat het mensen zijn aan wie ze koeien verkochten (CGVS 1, pp. 21, 22). Hun naam weet u niet, u weet enkel dat ze in Benasar waren (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 8). Hoeveel wanbetalers er waren, weet u niet en u geeft aan dat u niet weet of ze familie waren (CGVS 2, p. 8). Gepeild naar hoeveel geld de slagers uw familieleden verschuldigd waren, oppert u dat u niet over geld sprak met hen (CGVS 2, p. 8).

Ook over het gevecht dat plaatsvond bent u amper op de hoogte. Gevraagd om alles te vertellen over het gevecht dat u weet, geeft u aan dat u reeds alles vertelde wat u wist (CGVS 2, p. 9). Gepeild naar welke wapens er gebruikt werden bij het gevecht, zegt u dat u niet exact weet wat er gebruikt werd, of het een geweer was of een mes (CGVS 2, p. 9). Gevraagd welke personen er deelnamen in het gevecht, noemt u S. M. en uw twee schoonbroers en zegt u dat u het verder niet weet (CGVS 2, p. 9). U stelt dat een van de slagers overleed in het gevecht (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wat u weet over deze persoon die gedood werd, stelt u dat u niet exact weet wie er overleed (CGVS 2, p. 9). Gepeild naar wie deze persoon doodde, antwoordt u dat u niet denkt dat S. M. het deed omdat die niet graag vocht en zegt u dat u denkt dat het misschien een van uw schoonbroers was (CGVS 2, p. 9). Of er ook anderen gewond werden tijdens dit gevecht, is u een raadsel (CGVS 2, p. 9).

Ook op andere vlakken schieten uw verklaringen tekort. U meent dat u over dit gevecht hoorde via uw zus (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wie en op welke manier uw zus geïnformeerd werd over het gevecht, geeft u tweemaal een weinigzeggend antwoord (CGVS 2, p. 10).

Verzocht om goed naar de vraag te luisteren en te zeggen wie uw zus over het gevecht informeerde, zegt u dat haar man haar misschien belde, of haar schoonmoeder, om uiteindelijk toe te geven dat u niet exact weet hoe het ging (CGVS 2, p. 10).

Ook uw verklaringen over wat er na het gevecht met S. M., Mu. en B. gebeurde zijn opmerkelijk. Gevraagd of uw familie weet waar S. M. momenteel is, meent u dat u niet weet of uw familie het weet of niet en stelt u dat ze u niets zeggen (CGVS 2, p. 10). Gepeild of u het dan niet vroeg, zegt u dat uw zus verdrietig werd toen u erover sprak en dat u besloot er niet meer over te spreken (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of uw familie weet waar Mu. en B. zijn, meent u dat ze geen idee hebben of ze al dan niet in Afghanistan zijn (CGVS 2, p. 10). Gepeild naar de reden dat Mu. en B. niet zouden zeggen aan uw familie waar ze zijn, zegt u dat ze misschien bang zijn dat andere mensen ook geïnformeerd worden als ze hun familie informeren (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of ze een reden hebben om uw familie niet te vertrouwen, zegt u dat ze misschien bang zijn dat uw familie anderen erover zou verwittigen, zonder een reden aan te reiken (CGVS 2, p. 10). Aangedrongen of er een reden is voor hen om uw familie niet te vertrouwen, zegt u dat ze bang zijn voor hun leven (CGVS 2, pp. 10,11). Het is opmerkelijk dat Mu. en B. niet aan hun andere familieleden zouden laten weten waar ze zich bevinden, eens te meer gezien u geen specifieke reden noemt waarom ze hun familieleden niet zouden kunnen vertrouwen.

Verder is het merkwaardig dat u er niet van op de hoogte bent wat er met de huizen van S. M., Mu. en B. in Kabul gebeurde (CGVS 2, p. 10). U meent dat u niet weet of iemand anders nu in het huis woont of dat ze die weggaven (CGVS 2, p. 10).

Indien S. M., Mu. en B. werkelijk vermist waren, kan verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over de omstandigheden waarin ze vermist werden, de manier waarop uw zus daarvan op de hoogte gesteld werd en wat er achteraf gebeurde. De vaststelling dat dit niet in geval is, ondermijnt ten eerste de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat S. M., Mu. en B. vermist zijn en doet vermoeden dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw familiaal netwerk.

Ook over G. A., de oom van uw moeder, legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. G. A. hielp u om uw vertrek uit Afghanistan te regelen (Verklaring DVZ, p. 9; CGVS 1, p. 14). U zegt dat hij tot voor kort in Khair Abad in Kabul woonde (CGVS 2, p. 6), maar dat hij momenteel in de gevangenis zit (CGVS 1, p. 8). U zegt dat hij in de gevangenis belandde doordat hij u hielp om Afghanistan te ontvluchten (CGVS 1, pp. 8,26). U brengt geen andere redenen aan waarom hij in de gevangenis zou zitten (CGVS 2, p. 7). Gezien uw eigen problemen niet geloofwaardig waren, kan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat G. A. door uw toedoen in de gevangenis zou zitten. Bovendien is het merkwaardig dat u niet weet in welke gevangenis hij zit (CGVS 1, p. 26). Hoelang hij in de gevangenis moet zitten, is u eveneens niet bekend (CGVS 2, p. 6). Bovendien weet u niet wie hem precies arresteerde. U meent dat de autoriteiten hem arresteerden, maar kunt niet preciseren of het de politie was, dan wel het leger of nog een andere groep (CGVS 2, p. 7). U slaagt er dus niet in om aannemelijk te maken dat G. A. in de gevangenis zou zitten. Verder is het ook opmerkelijk dat u zegt dat u niet weet over G. A. kinderen heeft (CGVS 2, p.7). Gevraagd naar het werk van G. A. zegt u dat hij een oude man was (CGVS 2, p. 7). Gepeild wat hij vroeger deed, zegt u dat u hem niet kende voor hij u hielp (CGVS 2, p. 7). Het is opmerkelijk dat u niet meer informatie weet aan te reiken over de man die uw vertrek uit Afghanistan mee regelde.

Verder werd vastgesteld dat u erg vage verklaringen aflegt over het netwerk van uw vrouw in Kabul. U geeft aan dat uw vrouw haar vader verloor toen de twee jaar oud was en haar moeder toen ze vijf jaar oud was (CGVS 1, p. 21). U zegt dat ze enkel twee broers had die momenteel vermist zijn (CGVS 1, p. 21). Eerder werd reeds geargumenteed dat de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de stelling dat Mu. en B. vermist zouden zijn. Gevraagd naar de leeftijd van de broers van uw vrouw, zegt u dat ze ouder zijn dan u (CGVS 1, p. 21). Gevraagd naar hoeveel jaar ze verschillen met uw vrouw, zegt u dat u het haar niet vroeg (CGVS 1, p. 21). Gevraagd of uw vrouw en haar broers hulp kregen toen ze in Kabul woonden, zegt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat dit niet zo was en dat ze werkten (CGVS 1, p. 21). Gepeild of er geen ooms of tantes waren die hen hielpen, meent u geen weet heeft van de ooms en tantes, wie ze zijn en waar ze zijn (CGVS 1, p. 21). U oppert dat u op een dag vroeg aan uw vrouw vroeg of ze andere verwanten had en dat ze zei dat ze enkel twee broers had (CGVS 1, p. 21). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS zegt u van haar oudste broer Mu. uiteindelijk dat hij meer dan 3 jaar ouder is dan uw vrouw (CGVS 2, p. 5,6). In lijn met uw verklaringen dat uw vrouw vijf was toen haar beide ouders overleden, zou hij dus meer dan acht jaar oud geweest moeten zijn. Gevraagd of uw vrouw en broers geen hulp kregen toen ze zo jong waren en hun ouders overleden, antwoordt u dat ze bij haar broers verbleef en dat die ouder waren (CGVS 2, p. 5).

Gepeild of ze geen hulp van iemand anders kregen, zegt u dat u op dat moment niet getrouwd met haar was zodat u het niet kunt weten (CGVS 2, p. 5). Uitgenodigd om te vertellen wie uw vrouw en haar broers kenden in Kabul, zegt u dat u verschillende keren aan uw vrouw probeerde te vragen over haar familie maar dat ze dan telkens verdrietig werd dus dat u er niet meer naar vroeg (CGVS 2, p. 5). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de familie van uw vrouw, zegt u dat haar oudere broer getrouwd is en de jongere niet (CGVS 2, p. 5). Gepeild of er nog familieleden zijn van uw vrouw over wie u zich bewust bent, meent u dat u geen andere familieleden van haar kent (CGVS 2, p. 5). Deze vage verklaringen over het netwerk van uw vrouw in Kabul wijzen er wederom op dat u geen inkijk wenst te bieden in uw reële situatie. Het huwelijkscertificaat dat u voorlegt ondersteunt de vaststelling dat u niet geheel zicht biedt op het netwerk van uw vrouw in Kabul. Gevraagd om getuigen van uw huwelijk te noemen, noemt u Al. Mo., Ha. Ma. en S. M. en zegt u dat u zich enkel die mensen herinnert (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar Mi. Ah., zegt u dat er veel mensen waren (CGVS 2, p. 11). Erop gewezen dat Mi. Ah. als getuige vermeld staat op het huwelijkscertificaat dat u voorlegt, zegt u dat hij misschien uw verwant is of die van uw vrouw (CGVS 2, p. 11). Aangegeven dat deze persoon volgens het huwelijkscertificaat in Kabul woont, zegt u dat hij dan misschien wel de buur is van uw vrouw of haar verwant (CGVS 2, p. 11). Het is opmerkelijk dat de informatie over deze persoon die volgens het huwelijkscertificaat getuige was bij uw huwelijk en die in Kabul woonde, u schijnt te ontgaan.

Ook uw verklaringen over W. zijn vaag. U meent dat deze persoon een verwant van uw moeder is die in Musayi woont (CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar op welke manier uw moeder en W. verwant zijn, zegt u dat ze niet zei wat de exacte relatie is (CGVS 2, p. 7). Gepeild of u deze persoon ooit bezocht, meent u dat u hem een keer bezocht toen u op weg was naar Europa (CGVS 2, p. 7). Hij is de persoon bij wie u terecht kon nadat u ontsnapt was van de taliban (CGVS 2, p. 18). Later blijkt uit uw verklaringen dat u hem eerder bezocht (CGVS 2, p. 18). Deze vage verklaringen doen wederom vermoeden dat u het CGVS geen volledig zicht wenst te bieden op uw familiaal netwerk.

U werd door het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat u onvoldoende zicht biedt op de levensomstandigheden van uw familie en werd verteld dat dit kan leiden tot een negatieve beslissing (CGVS 2, p. 18). Het CGVS gaf u ook vijf dagen de tijd om meer informatie te bezorgen over uw familie met behulp van uw advocaat (CGVS 2, p. 19). Tot op heden heeft het CGVS geen nieuws mogen ontvangen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familieleden van wie u aangaf dat ze vroeger in Kabul woonden en uw verklaringen over een verder netwerk bijzonder vaag waren. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag slagen er niet in voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit, maar werpt geenszins een nieuw licht op uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Evenzo mist uw huwelijksakte bewijskracht om uw asielmotieven te kunnen aantonen. Ook de foto's die u voorlegt slagen er niet in om de vaststelling dat uw problemen niet aannemelijk zijn te wijzigen. Op een van de foto's staat u met een windel om uw hand (CGVS 1, p. 22). Deze foto toont niets aan over de omstandigheden waarin u de wonde aan uw hand opliep, die u zelf wijt aan moellah F. R. (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13). U meent dat na uw vertrek uw zoon werd lastig gevallen omdat hij de zoon van een spion is (CGVS 1, p. 14). Op een van de foto's die u voorlegt staat een jongen met een wonde aan zijn kaak. Deze foto toont niets aan over de omstandigheden waarin deze wonde opgelopen werd. De overige foto's van uw gezin en trouw zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Over de bevestigingsbrief van de ouders die u voorlegt, werd eerder geargumenteed dat deze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt gezien de inhoud niet geheel overeenkomt met uw verklaringen en gezien hij ondertekend werd door de dorpsouderen, van wie u eerder nog stelde dat ze alles deden wat moellah F. R. zei, hetgeen impliceert dat het niet waarschijnlijk is dat ze een bevestigingsbrief zouden schrijven voor iemand die F. R. als een spion bestempelde. Bovendien kan uit de inhoud van het stuk opgemaakt worden dat het op aanvraag opgesteld werd. Deze vaststelling ontnemt het stuk haar objectieve bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker tracht de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat zijn verklaringen over zijn familiaal netwerk in Afghanistan wel degelijk geloofwaardig zijn en dat hij geenszins familie heeft in Kabul zodat de veiligheidssituatie van de provincie Logar dient te worden beoordeeld. Hij meent dat uit het EASO "Country of Origin Information Report" blijkt dat de situatie in de provincie allerm minst veilig is en er zelfs sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van november 2016 (stuk 3).

Met een aangetekend schrijven van 5 mei 2018 laat verzoeker een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgende nieuwe stukken: foto's van de man van zijn zus die momenteel verblijft in India (stuk 4), foto's van de broers van de vrouw van verzoeker die momenteel in Irna verblijven (stuk 5) en foto's van G. A. die inmiddels is overleden (stuk 6) (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omdat zij hem gedwongen hebben proberen rekruteren maar hij kon ontsnappen, alsook de autoriteiten die, omwille deze rekrutering, denken dat verzoeker zich vrijwillig aansloot bij de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen over de redenen dat mullah F. R. hem zou hebben gedwongen om lessen te volgen allerminst aannemelijk zijn; (ii) het bovendien ongeloofwaardig is dat verzoekers moeder klacht indiende tegen de mullah bij het districtshuis en niet eerst hulp zocht bij de dorpsouderen; (iii) het gezien verzoekers verklaring dat de dorpsouderen doen wat mullah F. R. zegt, niet geloofwaardig is dat zijn moeder een bevestigingsbrief verkreeg die ondertekend werd door de malik en de dorpsouderen waarin staat dat verzoeker het land moest verlaten omwille van veiligheidsredenen; (iv) verzoekers verklaringen over de arrestatie van F. R. naar aanleiding van de klacht die zijn moeder en hijzelf indienden tegen F. R. erg vaag zijn; (v) verzoekers verklaring als zou hij met geweld gedwongen gerekruteerd zijn door de taliban evenmin geloofwaardig zijn nu het allerminst geloofwaardig is dat F. R., die verzoeker verdachte van spionage, verzoeker als vrijwillige rekrut de taliban zou binnen loodsen en zo zijn eigen organisatie dreigt te ondermijnen; (vi) verzoekers beschrijving van de personen met wie hij 15 dagen zou zijn opgesloten erg oppervlakkig en beknopt is; (vii) verzoeker ook de ontvoering van zijn vader niet geloofwaardig kan schetsen nu hij niet weet wie er precies achter de ontvoering en de dood zat van zijn vader, hij evenmin kan duiden in welk seizoen dit gebeurde en in de bevestigingsbrief van de ouderen bovendien een andere reden naar voor wordt geschoven waarom zijn vader ontvoerd zou zijn dan deze die hij zelf aanhaalt; (viii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“Ten eerste moet er ernstig getwijfeld worden aan het kader waartegen uw problemen met moellah F. R. en de taliban zich afspeelden. U vertelt dat deze moellah les aan u gaf in de moskee en dat hij u regelmatig brutaal sloeg als u uw lessen niet leerde (CGVS 1, pp. 12,13; CGVS 2, pp. 13, 15). U geeft aan dat u geen tijd had om uw lessen te herhalen thuis omdat u zorg moest dragen voor het vee en de velden (CGVS 2, p. 14). Gevraagd naar de reden waarom u naar de moskee bleef gaan als de moellah u sloeg, zegt u dat moellah F. R. andere studenten stuurde om te zeggen dat u naar de moskee moest gaan als u niet ging (CGVS 2, p. 15). Uw voorstelling dat de moellah u, een eenentwintigjarige landbouwer, een vader van drie kinderen en de enige kostwinner van het gezin, kon dwingen om tegen zijn wil les bij hem te volgen is uiterst bevreemdend.*

Gepeild naar de reden dat moellah F. R. u in zijn les wilde, zegt u dat hij u zei dat het de wens van uw vader was (CGVS 2, p. 15). Het is eigenaardig dat moellah F. R. de wens van uw vader zou willen vervullen, gezien u aangaf dat moellah F. R. samen heult met de taliban (CGVS 2, p. 15) en gezien u zegt dat uw vader door de taliban vermoord werd (CGVS 1, p. 6). U zegt zelfs dat moellah F. R. degene is door wie uw vader gedood werd (CGVS 2, p. 18). Om toelichting gevraagd bij deze uitspraak, meent u dat uw vader gedood werd door de taliban en dat F. R. ook voor de taliban werkt (CGVS 2, p. 18). Het is dan ook een raadsel waarom net deze moellah de wens van uw vader zou willen vervullen. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat de moellah niet zei dat hij uw vader doodde en dat hij er niet over sprak met u (CGVS 2, p. 15). Dit biedt geenszins een verklaring voor vastgestelde eigenaardige situatie. Dat u een dubieuze reden aanreikt waarom moellah F. R. zoveel moeite zou doen om een volwassen man die zijn lessen niet leerde als u naar zijn lessen te laten komen ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker voert aan dat hij aanvankelijk naar de moskee ging omdat F. R. hem vertelde dat dit de wens van zijn vader was. Hij vervolgt dat zijn moeder klacht indiende bij de politie nadat hij geslagen werd door F. R., die hierop werd gearresteerd. Na zijn vrijlating heeft F. R. verzoeker echter zwaar toegetakeld en zijn hand gebroken, het ogenblik waarop verzoeker ook besloot om niet meer naar de moskee te gaan. Verzoeker meent dan ook dat hij niet naar de moskee bleef gaan.

De Raad merkt op dat verzoeker zich hiermee beperkt tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het herhalen van ongeloofwaardige verklaringen. Zo dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift geenszins een valabele verklaring bijbrengt voor het feit dat het niet geloofwaardig is dat hij in eerste instantie naar de moskee ging omdat F. R. hem vertelde dat dit de wens van zijn vader was. Verzoeker verklaart immers zelf dat zijn vader vermoord werd door de taliban en hij op de hoogte was van het feit dat F. R. samenwerkte met de taliban en bijgevolg verantwoordelijk was voor de dood van zijn vader (administratief dossier, stuk 8, p. 6 en stuk 5, p. 15 en 18). Het is in deze context dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker in eerste instantie les ging volgen in de moskee. Hoe dan ook is het niet geloofwaardig dat verzoeker naar de moskee bleef gaan, ondanks het feit dat de mullah hem sloeg. Dit klemmt des te meer nu verzoeker aangeeft als landbouwer en als enige kostwinner van het gezin geen tijd te hebben gehad om te studeren en zich bijgevolg steeds in de positie zou hebben begeven waarin de mullah hem zou straffen voor zijn gebrek aan studeren. Zo geeft hij aan dat de mullah hem heel ernstig sloeg op zijn handen en de achterkant van zijn handen als hij zijn les niet kende, zodat het betoog in het verzoekschrift dat hij stopte toen hij ernstig gekwetst werd, niet kan overtuigen (administratief dossier, stuk 8, p. 12). Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker geen eenduidig antwoord formuleert op de vraag of hij na de arrestatie van de mullah nog terugkeerde naar de moskee om lessen te volgen. Zo ontwijkt hij de vraag eerst door de stellen dat de studenten hem nadien meenamen naar de mullah van de velden. Nogmaals gevraagd of hij terugging naar de moskee, antwoordt verzoeker dat hij niet terug wilde gaan. Opnieuw gewezen op de vraag, stelt hij *"Ik herinner me niet dat ik terugging."* (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15), hetgeen allerminst een duidelijk en overtuigend antwoord vormt.

De argumentatie in het verzoekschrift kan dan ook geen ander licht werpen op de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die aldus overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers verklaringen over de reactie van zijn moeder nadat F. R. hem ernstig geslagen had, niet geloofwaardig zijn. Zo geeft verzoeker aan dat zijn moeder een klacht indiende tegen de mullah in het districtshuis. Gevraagd naar de reden waarom zijn moeder geen hulp zocht bij de dorpsouderen, geeft verzoeker aan dat de ouderen en iedereen in het dorp doet wat de mullah zegt (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker een bevestigingsbrief voorlegt waarin staat dat hij zijn land verliet om veiligheidsredenen en die ondertekend werd door de malik en de dorpsouderen (zie map 'Documenten') hier evenwel haaks op staat. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds aangeeft dat iedereen in het dorp doet wat F. R. hen opdraagt, maar dat zijn moeder anderzijds een brief van de dorpsouderen kon bekomen nadat verzoeker het land ontvluchtte en na de problemen met mullah F. R..

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen dat verzoekers verklaringen over de arrestatie van mullah F. R. naar aanleiding van de aanklacht die zijn moeder indiende erg vaag blijven: *"(...) Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over de arrestatie van moellah F. R., zegt u dat u thuis was en dat u bang was om buiten te gaan (CGVS 2, p. 16). U zegt dat u niet weet hoe ze hem arresteerden en geeft aan dat u het niet zag (CGVS 2, p. 16). Gepeild of u het dan niet aan andere mensen vroeg, zegt u dat u bang was van de mensen en dat ze u ervan beschuldigden dat u achter de arrestatie van de moellah zat (CGVS 2, p. 16).*

Naar waar de moellah genomen werd toen hij gearresteerd werd, weet u niet en u kan slechts gokken dat de moellah misschien vier dagen gevangen zat (CGVS 2, p. 16). U kunt slechts zeggen dat de moellah door de autoriteiten gearresteerd werd, maar weet niet te preciseren of het door de politie of het leger dan wel door een andere groep gebeurde (CGVS 2, p. 16). De kans geboden om nog meer over de arrestatie te vertellen, zegt u dat u niet meer weet want dat u altijd bang was (CGVS 2, p. 16). Het is eigenaardig dat u niet meer informatie kunt geven over dit cruciaal element in uw asielrelaas. Indien waargebeurd, kan van iemand die klacht indiende tegen een persoon verwacht worden dat deze op de hoogte is over hoe de arrestatie van deze persoon verliep. Eens te meer gezien dit nieuws zich in een dorpscontext als een lopend vuurtje verspreid zal hebben. Bovendien mag het in de Afghaanse context niet alleen sterk verbazen dat een fysiek optreden van een moellah tegen een ongehoorzame leerling als een strafbaar feit gezien wordt, maar ook dat de overheidsdiensten gezien de gewapende strijd waarin ze verwickeld zijn tijd en moeite zouden investeren in het opvolgen van een dergelijke klacht, laat staan dat ze zouden overgaan tot de arrestatie van deze invloedrijke religieuze figuur. (...)". Zo verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij alles heeft verteld, dat het logisch is dat hij niet uitgebreid bij andere mensen ging informeren over de details van de arrestatie omdat ze dan zouden weten dat hij achter de arrestatie zat en dit onvermijdelijk consequenties zou hebben, dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban en meer bepaald met F. R., zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*.

Verzoeker benadrukt nog dat hij in 2015 ontvoerd werd door de taliban waarbij hij in een kelder preken moest aanhoren en leerde om wapens te gebruiken. Hij vervolgt dat hij samen met andere mannen in de kelder zat, maar dat zij *quasi* niet spraken omdat iedereen bang was iets verkeerd te zeggen en de taliban dat zou horen. De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waarin terecht wordt vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet meer informatie kan geven over de mensen met wie hij 15 dagen zou zijn opgesloten. Dit gezien verzoeker verklaart dat alle mannen als vrijwillige rekruten werden beschouwd en de talibs hen voldoende vertrouwen om hen zeer snel in de wapenkunde in te wijden (administratief dossier, stuk 8, p. 12-13 en 25-26).

Tevens wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *"Verder dient ook opgemerkt te worden dat er ook wat vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de ontvoering van uw vader. Zo is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt aan te duiden wie precies achter zijn ontvoering en dood zat. U meent dat het de taliban waren (CGVS 1, p. 23). Gevraagd welke groep van de taliban, zegt u dat het de groepen in de madrassa waren (CGVS 1, p. 23). Verzocht om nog specifiekere te zijn, meent u dat als u de specifieke persoon zou kennen dat u het dan zou zeggen (CGVS 1, p. 23). Bovendien is het eigenaardig dat u er niet in slaagt om te zeggen in welk seizoen uw vader ontvoerd werd (CGVS 1, p. 22). U meent dat u het niet weet en dat u erg jong was (CGVS 1, p. 23). Nochtans gaf u eerder aan dat u twaalf jaar was toen uw vader ontvoerd werd (CGVS 1, p. 22). Daarnaast is het ook opvallend dat u er niet van op de hoogte blijkt dat in de bevestigingsbrief van de ouderen staat dat uw vader ontvoerd werd door de taliban omdat hij geen ushr betaald had en ook andere orders niet gehoorzaamde. Specifiek gepeild naar de reden dat uw vader ontvoerd werd, zegt u dat de taliban had voorgesteld aan uw vader om informant te zijn, maar dat hij weigerde (CGVS 2, p. 12). Gevraagd naar nog andere redenen dat uw vader ontvoerd werd, zegt u dat de taliban uw vader misschien namen omdat hij weigerde hen te helpen (CGVS 2, p. 12). Ermee geconfronteerd dat in de brief ook staat dat de taliban uw vader meenamen omdat hij geen ushr betaalde, zegt u dat de malik misschien niet alles opschreef of bepaalde zaken wel vermeldde en andere niet (CGVS 2, p. 12). Het is opmerkelijk dat deze bevestigingsbrief een andere reden naar voren schuift waarom u vader ontvoerd zou zijn."*

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij 12 jaar was op het ogenblik van de ontvoering en derhalve niet meer alle details weet, dient opgemerkt dat de hiaten in zijn verklaringen omtrent de ontvoering geenszins details betreffen, doch wel essentiële elementen ervan uitmaken, met name door wie zijn vader precies werd ontvoerd, het seizoen waarin hij werd ontvoerd, alsook de reden waarom zijn vader werd ontvoerd. Bovendien kan verzoeker niet als dermate jong worden beschouwd dat hij toen nog niet tot de jaren des onderscheids zou zijn gekomen.

Verzoeker voert nog aan dat zijn vader ontvoerd werd door de taliban, met name door de studenten van mullah F. R.. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft niet de specifieke personen te kennen die zijn vader zouden hebben ontvoerd, behoudens het feit dat zij behoorden tot de taliban (administratief dossier, stuk 8, p. 23).

Slechts gedurende het tweede gehoor oppert verzoeker dat het studenten waren, doch geeft hij aan niet te weten of F. R. hen heeft gestuurd (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14). Door in het verzoekschrift opnieuw een andere versie van de feiten naar voor te schuiven, met name dat het studenten van F. R. waren die zijn vader ontvoerden, ondermijnt hij voorts de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Waar verzoeker nog meent dat het vaststaat dat de taliban zijn vader ontvoerde omdat deze niet gehoorzaamde en het irrelevant is of dat nu is omdat zijn vader weigerde informant te zijn, dan wel omdat hij weigerde 'ushr' te betalen, tracht hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te minimaliseren. Dat verzoeker evenwel voorhoudt dat zijn vader weigerde informant te zijn voor de taliban, daar waar uit de door hem voorgelegde bevestigingsbrief blijkt dat zijn vader werd meegenomen omwille van het niet-betalen van 'ushr' betreft een essentieel element van verzoekers vluchtrelaas. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de man van zijn zus, de twee broers van zijn vrouw, over de oom van zijn moeder die zijn vertrek uit Afghanistan regelde en over W.. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

"Ten eerste dient aangestipt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de man van uw zus, S. M., en de twee broers van uw vrouw, Mu. en B., die volgens u momenteel allen vermist zijn. In uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u nog dat uw zus H. Sh. in Kabul woont (Verklaring DVZ dd. 17 maart 2016). Bij het CGVS meent u dat uw zus en haar man S. M. vroeger in Kabul woonden maar dat S. M. momenteel vermist is na een gevecht en dat uw zus nu in Logar bij uw moeder woont (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 4). Ook van de broers van uw vrouw, Mu. en B. zegt u dat ze vermist zijn (CGVS 2, p. 6). U bevestigt dat S. M., Mu. en B. samen vermist werden (CGVS 2, p. 6). Uitgenodigd om zo volledig mogelijk te vertellen over het probleem dat ze hadden, meent u dat ze vee verkochten aan slagers en dat u denkt dat sommige slagers hun geld niet betaalden (CGVS 2, p. 8). U voegt er nog aan toe dat ze begonnen te vechten omdat ze hun geld niet betaalden en dat u denkt dat een van de slagers gedood werd in dit gevecht, waarna ze ontsnapten en vermist zijn (CGVS 2, p. 8). Hier stukt uw kennis. Ten eerste blijkt u al weinig op de hoogte over de handel van uw familieleden. Zo weet u niet waar ze hun vee kochten (CGVS 2, p. 8). Evenmin weet u of ze andere collega's hadden (CGVS 2, p. 8). Gevraagd naar waar ze het vee bewaarden, stelt u dat u denkt dat ze het vee kochten en meteen doorverkochten (CGVS 2, p. 8). Vervolgens gist u dat ze misschien wel een plaats hadden om hun vee te waren, om uiteindelijk toe te geven dat u het niet weet (CGVS 2, p. 8).

Vervolgens blijkt u ook allerm minst op de hoogte over de personen met wie u familieleden een conflict hadden. Gevraagd wie de slagers zijn met wie er een conflict was zegt u dat u enkel weet dat het mensen zijn aan wie ze koeien verkochten (CGVS 1, pp. 21, 22). Hun naam weet u niet, u weet enkel dat ze in Benasar waren (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 8). Hoeveel wanbetalers er waren, weet u niet en u geeft aan dat u niet weet of ze familie waren (CGVS 2, p. 8). Gepeild naar hoeveel geld de slagers uw familieleden verschuldigd waren, oppert u dat u niet over geld sprak met hen (CGVS 2, p. 8).

Ook over het gevecht dat plaatsvond bent u amper op de hoogte. Gevraagd om alles te vertellen over het gevecht dat u weet, geeft u aan dat u reeds alles vertelde wat u wist (CGVS 2, p. 9). Gepeild naar welke wapens er gebruikt werden bij het gevecht, zegt u dat u niet exact weet wat er gebruikt werd, of het een geweer was of een mes (CGVS 2, p. 9). Gevraagd welke personen er deelnamen in het gevecht, noemt u S. M. en uw twee schoonbroers en zegt u dat u het verder niet weet (CGVS 2, p. 9). U stelt dat een van de slagers overleed in het gevecht (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wat u weet over deze persoon die gedood werd, stelt u dat u niet exact weet wie er overleed (CGVS 2, p. 9). Gepeild naar wie deze persoon doodde, antwoordt u dat u niet denkt dat S. M. het deed omdat die niet graag vocht en zegt u dat u denkt dat het misschien een van uw schoonbroers was (CGVS 2, p. 9). Of er ook anderen gewond werden tijdens dit gevecht, is u een raadsel (CGVS 2, p. 9).

Ook op andere vlakken schieten uw verklaringen tekort. U meent dat u over dit gevecht hoorde via uw zus (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wie en op welke manier uw zus geïnformeerd werd over het gevecht, geeft u tweemaal een weinigzeggend antwoord (CGVS 2, p. 10). Verzocht om goed naar de vraag te luisteren en te zeggen wie uw zus over het gevecht informeerde, zegt u dat haar man haar misschien belde, of haar schoonmoeder, om uiteindelijk toe te geven dat u niet exact weet hoe het ging (CGVS 2, p. 10).

Ook uw verklaringen over wat er na het gevecht met S. M., Mu. en B. gebeurde zijn opmerkelijk. Gevraagd of uw familie weet waar S. M. momenteel is, meent u dat u niet weet of uw familie het weet of niet en stelt u dat ze u niets zeggen (CGVS 2, p. 10). Gepeild of u het dan niet vroeg, zegt u dat uw zus verdrietig werd toen u erover sprak en dat u besloot er niet meer over te spreken (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of uw familie weet waar Mu. en B. zijn, meent u dat ze geen idee hebben of ze al dan niet in Afghanistan zijn (CGVS 2, p. 10).

Gepeild naar de reden dat Mu. en B. niet zouden zeggen aan uw familie waar ze zijn, zegt u dat ze misschien bang zijn dat andere mensen ook geïnformeerd worden als ze hun familie informeren (CGVS 2, p. 10). Gevraagd of ze een reden hebben om uw familie niet te vertrouwen, zegt u dat ze misschien bang zijn dat uw familie anderen erover zou verwittigen, zonder een reden aan te reiken (CGVS 2, p. 10). Aangedrongen of er een reden is voor hen om uw familie niet te vertrouwen, zegt u dat ze bang zijn voor hun leven (CGVS 2, pp. 10,11). Het is opmerkelijk dat Mu. en B. niet aan hun andere familieleden zouden laten weten waar ze zich bevinden, eens te meer gezien u geen specifieke reden noemt waarom ze hun familieleden niet zouden kunnen vertrouwen.

Verder is het merkwaardig dat u er niet van op de hoogte bent wat er met de huizen van S. M., Mu. en B. in Kabul gebeurde (CGVS 2, p. 10). U meent dat u niet weet of iemand anders nu in het huis woont of dat ze die weggaven (CGVS 2, p. 10).

Indien S. M., Mu. en B. werkelijk vermist waren, kan verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over de omstandigheden waarin ze vermist werden, de manier waarop uw zus daarvan op de hoogte gesteld werd en wat er achteraf gebeurde. De vaststelling dat dit niet in geval is, ondermijnt ten zeerste de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat S. M., Mu. en B. vermist zijn en doet vermoeden dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw familiaal netwerk.

Ook over G. A., de oom van uw moeder, legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. G. A. hielp u om uw vertrek uit Afghanistan te regelen (Verklaring DVZ, p. 9; CGVS 1, p. 14). U zegt dat hij tot voor kort in Khair Abad in Kabul woonde (CGVS 2, p. 6), maar dat hij momenteel in de gevangenis zit (CGVS 1, p. 8). U zegt dat hij in de gevangenis belandde doordat hij u hielp om Afghanistan te ontvluchten (CGVS 1, pp. 8,26). U brengt geen andere redenen aan waarom hij in de gevangenis zou zitten (CGVS 2, p. 7). Gezien uw eigen problemen niet geloofwaardig waren, kan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat G. A. door uw toedoen in de gevangenis zou zitten. Bovendien is het merkwaardig dat u niet weet in welke gevangenis hij zit (CGVS 1, p. 26). Hoelang hij in de gevangenis moet zitten, is u eveneens niet bekend (CGVS 2, p. 6). Bovendien weet u niet wie hem precies arresteerde. U meent dat de autoriteiten hem arresteerden, maar kunt niet preciseren of het de politie was, dan wel het leger of nog een andere groep (CGVS 2, p. 7). U slaagt er dus niet in om aannemelijk te maken dat G. A. in de gevangenis zou zitten. Verder is het ook opmerkelijk dat u zegt dat u niet weet over G. A. kinderen heeft (CGVS 2, p.7). Gevraagd naar het werk van G. A. zegt u dat hij een oude man was (CGVS 2, p. 7). Gepeild wat hij vroeger deed, zegt u dat u hem niet kende voor hij u hielp (CGVS 2, p. 7). Het is opmerkelijk dat u niet meer informatie weet aan te reiken over de man die uw vertrek uit Afghanistan mee regelde.

Verder werd vastgesteld dat u erg vage verklaringen aflegt over het netwerk van uw vrouw in Kabul. U geeft aan dat uw vrouw haar vader verloor toen de twee jaar oud was en haar moeder toen ze vijf jaar oud was (CGVS 1, p. 21). U zegt dat ze enkel twee broers had die momenteel vermist zijn (CGVS 1, p. 21). Eerder werd reeds geargumenteed dat de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de stelling dat Mu. en B. vermist zouden zijn. Gevraagd naar de leeftijd van de broers van uw vrouw, zegt u dat ze ouder zijn dan u (CGVS 1, p. 21). Gevraagd naar hoeveel jaar ze verschillen met uw vrouw, zegt u dat u het haar niet vroeg (CGVS 1, p. 21). Gevraagd of uw vrouw en haar broers hulp kregen toen ze in Kabul woonden, zegt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat dit niet zo was en dat ze werkten (CGVS 1, p. 21). Gepeild of er geen ooms of tantes waren die hen hielpen, meent u geen weet heeft van de ooms en tantes, wie ze zijn en waar ze zijn (CGVS 1, p. 21). U oppert dat u op een dag vroeg aan uw vrouw vroeg of ze andere verwanten had en dat ze zei dat ze enkel twee broers had (CGVS 1, p. 21). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS zegt u van haar oudste broer Mu. uiteindelijk dat hij meer dan 3 jaar ouder is dan uw vrouw (CGVS 2, p. 5,6). In lijn met uw verklaringen dat uw vrouw vijf was toen haar beide ouders overleden, zou hij dus meer dan acht jaar oud geweest moeten zijn. Gevraagd of uw vrouw en broers geen hulp kregen toen ze zo jong waren en hun ouders overleden, antwoordt u dat ze bij haar broers verbleef en dat die ouder waren (CGVS 2, p. 5). Gepeild of ze geen hulp van iemand anders kregen, zegt u dat u op dat moment niet getrouwd met haar was zodat u het niet kunt weten (CGVS 2, p. 5). Uitgenodigd om te vertellen wie uw vrouw en haar broers kenden in Kabul, zegt u dat u verschillende keren aan uw vrouw probeerde te vragen over haar familie maar dat ze dan telkens verdrietig werd dus dat u er niet meer naar vroeg (CGVS 2, p. 5). Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over de familie van uw vrouw, zegt u dat haar oudere broer getrouwd is en de jongere niet (CGVS 2, p. 5). Gepeild of er nog familieleden zijn van uw vrouw over wie u zich bewust bent, meent u dat u geen andere familieleden van haar kent (CGVS 2, p. 5). Deze vage verklaringen over het netwerk van uw vrouw in Kabul wijzen er wederom op dat u geen inkijk wenst te bieden in uw reële situatie. Het huwelijkscertificaat dat u voorlegt ondersteunt de vaststelling dat u niet geheel zicht biedt op het netwerk van uw vrouw in Kabul. Gevraagd om getuigen van uw huwelijk te noemen, noemt u Al. Mo., Ha. Ma. en S. M. en zegt u dat u zich enkel die mensen herinnert (CGVS 2, p. 11). Gevraagd naar Mi. Ah., zegt u dat er veel mensen waren (CGVS 2, p. 11). Erop gewezen dat Mi. Ah. als getuige vermeld staat op het huwelijkscertificaat dat u voorlegt, zegt u dat hij misschien uw verwant is of die van uw vrouw (CGVS 2, p. 11).

Aangegeven dat deze persoon volgens het huwelijkscertificaat in Kabul woont, zegt u dat hij dan misschien wel de buur is van uw vrouw of haar verwant (CGVS 2, p. 11). Het is opmerkelijk dat de informatie over deze persoon die volgens het huwelijkscertificaat getuige was bij uw huwelijk en die in Kabul woonde, u schijnt te ontgaan.

Ook uw verklaringen over W. zijn vaag. U meent dat deze persoon een verwant van uw moeder is die in Musayi woont (CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar op welke manier uw moeder en W. verwant zijn, zegt u dat ze niet zei wat de exacte relatie is (CGVS 2, p. 7). Gepeild of u deze persoon ooit bezocht, meent u dat u hem een keer bezocht toen u op weg was naar Europa (CGVS 2, 7). Hij is de persoon bij wie u terecht kon nadat u ontsnapt was van de taliban (CGVS 2, p. 18). Later blijkt uit uw verklaringen dat u hem eerder bezocht (CGVS 2, p. 18). Deze vage verklaringen doen wederom vermoeden dat u het CGVS geen volledig zicht wenst te bieden op uw familiaal netwerk.”.

Ook deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze weerlegd. Het loutere gegeven dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was, kan, in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, geenszins een verklaring bieden voor het gegeven dat de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde inhoudelijk in strijd waren met zijn verklaringen bij het CGVS. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, zoals opgenomen in de vragenlijst en in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken, uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Pashtou. Hiermee gaf hij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

In zoverre verzoeker aanvoert dat er tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen respectievelijk 20 en 23 maanden zijn verstreken en het niet abnormaal is dat de situatie van zijn familieleden in die tijd is gewijzigd en dat zijn zus in de loop van juni 2016 naar Logar verhuisde, zeker niet in Afghanistan waar elke dag gevaar en oorlog heerst, slaagt hij er niet in de voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dergelijke *post-factum* verklaringen, die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermogen niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Dat verzoeker alles verteld heeft over het geschil waarin zijn schoonbroers verwikkeld waren, doch dat hij zich niet meer elk kleinste detail herinnert omdat de feiten dateren van de periode tussen oktober 2015 en juni 2016 en verzoeker toen reeds in België verbleef, waardoor hij het enkel kon vernemen via zijn zus, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. De Raad benadrukt dat van verzoeker in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van relaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, dat hij zich hierover terdege informeert en dat hij klaarheid schept over zijn werkelijke achtergrond en familiaal netwerk, *quod non*. Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid kunnen zij, daargelaten zijn verklaringen dat hij ze moest vernemen via zijn zus, geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen tot het louter herhalen in zijn ongeloofwaardige verklaringen dat hij geen familieleden meer heeft in Kabul en bijgevolg de veiligheidssituatie ten aanzien van de provincie Logar dient te worden beoordeeld, hetgeen gelet op hoger voormelde motieven evenwel allerminst geloofwaardig is.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke achtergrond en zijn (familiaal) netwerk, alsook zijn financiële draagkracht. Dit alles doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en de situatie in Logar niet dienstig en kan hij met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Nog daargelaten dat de bij de aanvullende nota gevoegde privéfoto's (rechtsplegingsdossier, stuk 4) niet kunnen aantonen dat het om de man van zijn zus, de broers van zijn vrouw en G. M. zou gaan, bieden deze foto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor het feit dat de man van zijn zus in India verblijft, dat de broers van zijn vrouw in Irna verblijven en dat G. M. inmiddels overleden is.

Ook het bij het verzoekschrift gevoegde EASO-rapport (stuk 3), vermag geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing aldus terecht overwogen als volgt: *"(...) Uw taskara ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit, maar werpt geenszins een nieuw licht op uw ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Evenzo mist uw huwelijksakte bewijskracht om uw asielmotieven te kunnen aantonen. Ook de foto's die u voorlegt slagen er niet in om de vaststelling dat uw problemen niet aannemelijk zijn te wijzigen. Op een van de foto's staat u met een windel om uw hand (CGVS 1, p. 22). Deze foto toont niets aan over de omstandigheden waarin u de wonde aan uw hand opliep, die u zelf wijt aan moellah F. R. (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 13). U meent dat na uw vertrek uw zoon werd lastig gevallen omdat hij de zoon van een spion is (CGVS 1, p. 14). Op een van de foto's die u voorlegt staat een jongen met een wonde aan zijn kaak. Deze foto toont niets aan over de omstandigheden waarin deze wonde opgelopen werd. De overige foto's van uw gezin en trouw zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Over de bevestigingsbrief van de ouders die u voorlegt, werd eerder geargumenteed dat deze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt gezien de inhoud niet geheel overeenkomt met uw verklaringen en gezien hij ondertekend werd door de dorpsouderen, van wie u eerder nog stelde dat ze alles deden wat moellah F. R. zei, hetgeen impliceert dat het niet waarschijnlijk is dat ze een bevestigingsbrief zouden schrijven voor iemand die F. R. als een spion bestempelde. Bovendien kan uit de inhoud van het stuk opgemaakt worden dat het op aanvraag opgesteld werd. Deze vaststelling ontnemt het stuk haar objectieve bewijswaarde."*

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat geen geloof kan worden gehecht aan de gedwongen rekrutering door de taliban. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ter zake betoogt verzoeker onder meer dat hij geen familie meer heeft in Kabul en al zijn resterende familieleden in Logar wonen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift onder meer een uittreksel van het rapport van EASO uit 2016 over de veiligheidssituatie in de provincie Logar.

Uit de bestreden beslissing blijkt enerzijds dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust. De bestreden beslissing stelt vast als volgt: *“Door het afleggen van ongelooftwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging.”* Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat uit de bestreden beslissing anderzijds niet blijkt dat aan verzoekers herkomst uit het dorp Sheraza, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar wordt getwijfeld. In het administratief dossier kan echter geen informatie worden teruggevonden over de specifieke veiligheidssituatie in het district Mohammad Agha, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties in verzoeker dorp van herkomst niet kan worden beoordeeld. De door verzoeker toegevoegde informatie aan het verzoekschrift dateert van 2016 en is bijgevolg achterhaald. Ook ontbreekt het de Raad aan de noodzakelijke informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul indien zou worden aangenomen dat er, in acht genomen de devolutieve kracht van het beroep, in hoofde van verzoeker alsnog persoonlijke omstandigheden zijn die een vestigingsalternatief in de Afghaanse hoofdstad kunnen rechtvaardigen.

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2018 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER